

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5887

гр. София, 09.08.2021 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15
състав**, в закрито заседание на 09.08.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

като разгледа дело номер **3521** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.248 ГПК вр. § 2 ДР на ДОПК.

На 14.07.2021г. е постъпила молба от пълномощник на жалбоподателя за изменение на постановеното решение № 4406/ 2.07.2021г. в частта за разносните, като в тежест на ответника бъдат присъдени сторените от [фирма] в пълния им претендиран размер.

Искането е мотивирано с материалния интерес на спора – съгласно ПНОМ изх. № С210023-022-0014895/ 2.03.2021г. той е 197427,80 лв., което означава, че според чл.8, ал.1, т.5 от Наредба № 1/ 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения същото следва да възлезе на 4504,28 лв.

В становище от 22.07.2021г. юрк. Р. отрича основателността на искането, възприемайки го като целящо неоснователно обогатяване и злоупотреба с процесуални права.

За да се произнесе по искането, съдът съобразява следното:

Съгласно чл.248, ал.1 ГПК, приложим съобразно препращащото правило на чл.144 АПК и § 2 ДР на ДОПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разносните. Искането да е предявено преди да е изтекъл срокът по чл.248, ал.1 ГПК - на 14.07.2021г. при постановяване на решението на 2.07.2021г.

Разгледано по същество, е неоснователно:

Претенцията за разноси, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор, има относителна самостоятелност, тъй като отговорността за разноси не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а въпрос, по който се произнася, само, след като бъде сезиран. В чл.248, ал.1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за

разноските. Следователно текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноси, установени като изключение от правилото на чл.246 ГПК.

Разглежданият случай касае втората от тях:

С решение № 4406/ 02.07.2021г., постановено по настоящето дело, е постановена отмяна на Решение № ПИ-94/ 22.03.2021г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки ПНОМ изх.№ С210023-022-0014895/ 02.03.2021г., издадено от В. П. - П., главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С..

По силата на чл.197, ал.2 ДОПК предмет на съдебно оспорване е не постановлението за налагане на обезпечителни мерки, а решението на териториалния директор. При произнасянето си по претенцията на дружеството за присъждане на разноси съдът е разгледал възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение и го е преценил за основателно поради липса на фактическа или правна усложненост на спора, разрешен в едно открито съдебно заседание без релевиране на невключени в жалбата на дружеството доводи. При липса на обстоятелства, обуславящи изменение на тази преценка, искането по чл.248 ГПК вр. §2 ДР на ДОПК е неоснователно.

По тези съображения съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на [фирма] за изменение на решение № 4406/ 02.07.2021г. в частта за разноските.

Определението не може да се обжалва.

СЪДИЯ: